

[Arne Christiansen]

ikke kunnet undgå at få det indtryk, at der ligesom skulle kastes et odiøst skær over det virke, der sker fra elværkernes side. Men nu erkender ministeren altså selv, at de er i stand til at producere på et lavt omkostningsniveau, det vil sige, at de er dygtige både til at skaffe den nødvendige basisenergi og til at opbygge de nødvendige teknologiske processer. Det har de været hidtil, og jeg er sikker på, at det også vil være tilfældet, når vi nu skal have kernekraft.

Ministeren mente, at der ikke kunne gøres mere for at fremskynde eller accelerere forhandlinger om at få affaldet deponeret i udlandet; vi kan ikke bestemme internationalt. Jeg skal ikke sætte navne på, men jeg skal gerne prøve på at skære ud i pap, hvad jeg mener. Hvis regeringen seriøst tilkendegav, at vi her i landet skal have kernekraft, og traf beslutning om det nu inden for nogle måneder i dette år, så tror jeg, at ministeren ret hurtigt ville kunne finde lande, der vil være i stand til at tilbyde deponering, hvis vi samtidig vil forhandle om køb af reaktorer og teknologi. Ellers kan ministeren jo spørge sine medarbejdere. Jeg er temmelig sikker på, at han dér vil kunne få oplysninger, der peger i den retning.

Ministeren mente også, at jeg drog forhastede slutninger med hensyn til afstandsproblematikken, idet der ikke forelå nogen endelige vurderinger fra amerikansk side af dette. Jeg går ud fra, at ministeren tillægger Rogovinnrapporten om begivenhederne på Tremileøen lige så stor betydning som Kernenyrappen. Den udkom her for nogle dage siden og var på 183 sider, og jeg citerede det afsnit i mit første indlæg – det skal jeg ikke gøre igen – hvor man konstaterer, at fremtidige reaktorer bør ligge mindst 10 miles, 16 km, fra tætbeboede områder. Det er en rapport, som også har spillet en rolle i debatten herhjemme, efter at den blev præsenteret i Radioavisen.

Med hensyn til sammenkædningen, eller rettere sagt: den ikke-eksisterende sammenkædning, mellem regeringens beslutning og forhandlingen med Norge kan jeg kun sige; at jeg selvfølgelig tager ministerens ord for pålydende, men jeg lagde også mærke til den afstandtagen, der var til dagbladet Aktuelt. Det er en kendsgerning, at i den weekend, hvor det emne, vi diskuterer i dag, kom op, spillede forhandlinger med Norge, også i

radio og TV og i andre aviser, som skrev af, en lige så stor rolle, så man kun kunne få det indtryk, at her lå en substitution for den manglende kernekraft. Derimod har jeg komplimenteret ministeren for de dansk-svenske forhandlinger, og jeg synes, det er udmærket, at man er nået til ende med dem netop nu.

Så var der en ting, som overraskede mig. Nu kender jeg ministerens interesse for udenrigspolitik og sikkerhedspolitik, men det blev sagt, at man ikke ville gå ind i den nukleartrilogi, fordi man prioriterede ikke-spredning højt. Mig bekendt er en af de store trusler, at plutonium kan komme forskellige personer i hænde med henblik på at lave bomber, dér er jeg helt enig med ministeren med hensyn til non-prolifération – ikke-spredning. Men formeringsreaktorerne, som man tager afstand fra i den nukleare trilogi, er jo netop nogle reaktorer, der opsluger plutonium, så det burde være et sikkert middel af mange inden for ikke-spredningen. Jeg tror, at regeringen har haft et forkert udgangspunkt, hvis det er motiveringen for den reservation, man har taget i Bruxelles i sidste uge. Jeg synes, energiministeren skulle veksle et par ord med udenrigsministeren om dette, så var der måske tid til at gøre det om.

Til hr. Erik Holst skal jeg kun sige, at der er nøje sammenhæng mellem det, jeg har sagt her i dag, og SV-regeringens holdning, for man kunne jo sætte en tidsfrist på og sige: nu vel, der er altså gået et par måneder længere med at finde denne salthorst oppe på Mors, osv. Så giver vi dem 2 eller 3 måneder til, men derfor kan vi godt træffe beslutningen, så vi i stedet for at træffe den i oktober træffer den i december i år. Og så lad os få folkeafstemning – om det skal være marts eller april næste år, skal ikke skille os ad. Det forhalende element er ikke dokumenteret af andet, end at man siger, at det bliver forsinket, man siger intet om hvor længe. Man siger ikke, hvornår man kunne besinde sig til at tage det op igen. Der er en manglende oplysning dér, som end ikke hr. Erik Holst med al sin overtalelsesevne kan overbevise mig om.

Jeg skal slutte med at anbefale, at man stemmer for dagsordenen, som absolut ikke er fjollet. Hr. Erik Holst kan udmærket stemme for den uden at blive beskyldt for at være det.